

عنوان مقاله:

پایداری سازه های طاقی با مصالح پایدار در معماری بومی ایران

محل انتشار:

دومین همایش ملی هنر تبرستان (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

اکرم شمسی پور دهکردی - مربی ، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهرکرد

مریم جعفری فارسانی - مربی ، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهرکرد

مهرداد میرزائیان دهکردی - دانشجو، کارشناسی ارشد عمران- سازه دانشگاه آزاد اسلامی واحد اراک

خلاصه مقاله:

یکی از مهمترین بخشهای سازه ای بنا در معماری بومی ایران که بر شکل گیری اثر معماری و همچنین منظر شهری تاثیر بسزایی دارد ، پوششها بویژه گنبد ها و طاقتها میباشد. از نکات برجسته ای که در مورد فرم های ساختمانی گنبدی باید به آن اشاره نمود خاصیت ایستایی این نوع ساختار های سنتیاست. گنبدها که بنا به تعریف دارای شکل هندسی دورانی ، با انحنای دوجانبه هستند ، نیروهای وزن وسایر نیروها را اساسا با مکانیسم نیروهای غشایی بهتکیه گاه ها منتقل میکنند. فرم هندسی گنبدها دارای این ویژگی است که معمولا کمترین تنش کششی در این فرم ها بوجود می آید. بنابراین ساختن گنبدها با مصالح ساختمانی پایدار (گل، آجر، سنگ) که قابلیت تحمل نیروهای خمشی را ندارند امکان پذیر است. قوس از جنبه هندسی و فیزیکی یکپاز عناصر اصلی فرم های طاقی و گنبدی است، پیدایش وتکامل قوس از دیدگاه زمانی قبل از فرم های طاقی و گنبدی نبوده است. اصولا مقطع هر گنبدویا طاق، قوسی را به وجود می آورد؛ به همین دلیل تکامل فرم های قوسی همراه با سیر تکاملی فرم های طاقی و گنبدی بوده است. از عمده ترین شاخصه های معماری ابنیهء تاریخی با مصالح بنایی پایدار ایران، وجود یکپارچگی در ساختار و ماهیت عناصر آن می باشد. لذا در این مقاله سعی بر آن است تان نشان داده شود که چگونه تمامی اجزاء معمارانه و سازه ای در این بناهای سنتی به صورتی پیوسته با یکدیگر عمل می کنند و نمی توان آن ها را از یکدیگر تفکیک نمود. همچنین اهمیت آشنایی و مطالعه و تحقیق در سازه های سنتی معماری ایران جهت پایداری و ماندگاری هنر اصیل معماری بومی ایرانی مشخص میشود. روش تحقیق در این پژوهش توصیفی - تحلیلی بوده است.

کلمات کلیدی:

ابنیه تاریخی، پوشش قوسی، سازه های سنتی، مصالح پایدار، معماری بومی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/283246>

